

ARNOŠT VAŠÍČEK, TAJUPLNÉ OBJEVY

MYSTERY
FILM

Hřbitovy mimozemšťanů • Vetřelci na Sibiři • Mumie z Marsu
• Město trpaslíků • Podivná zkáza Sodomy • Vrazi z neznáma •

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
TAJUPLNÉ
OBJEVY

MYSTERY FILM
Ostrava 2014

Arnošt Vašíček – Tajuplné objevy

Mystery Film, Ostrava 2014, první vydání

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie © Arnošt Vašíček, ČTK a Profimedia

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošců

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2014

ISBN 978- 80-87730-25-6

Obsah

Hřbitovy mimozemšťanů.....	9
Jeskyňě tisíce rakví – Mumie z Marsu – Příliš povyku pro nic – Satyři z buše	
Vetřelci na Sibiři.....	31
Hnízdo ohnivého orla – Příliš rušné podzemí – Války bohů, zrůd a lidí	
Příliš záhadný soused.....	57
Světla odnikud – Neznámé létající objekty	
Trosečníci z Kasskary.....	66
Tajemný národ hadů – Příliš pádné důkazy	
Město trpaslíků	74
Osada malých koster – Příbuzní na všech světadílech	
Tajemná zkáza Sodomy	84
Pátrání po místě činu – Dvě oběti, jeden vrah – Ničivý zásah	
Tajemná mořská světla.....	115
Na vlastní oči	

Vrazi z neznáma	120
Jezero koster – Nejasný konec lidí z oblaků	

„Vesmír je podivné a zázračné místo, kde realita pokaždé předčí i nejživější fantazii. Stále budou existovat věci nepoznané a možná i nepoznatelné.“

Arthur C. Clark

Hřbitovy mimozemšťanů

Kopáči strnuli hrůzou. Z hlíny na dně zavlažovacího kanálu se na ně šklebila podivná lebka. Místo očních důlků měla dlouhé, šikmo uložené štěrby. Z čela rozděleného výrazným, ostře řezaným výstupkem se zvedala dobrých třicet centimetrů vysoká lebeční klenba. Tuto zvláštní, nepřírozeně vysokou hlavu rozhodně nemohl nosit na krku člověk!

Sotva se nález rozkřikl, vypukla panika. Do světa se začala šířit zpráva, že v malé vesničce Onavas v Sonoře na severu Mexika byly objeveny ostatky mimozemšťana.

Přivolaní vědci odkryli okolo tisíc roků staré pohřebiště s opravdu neobvyklými kostrami. Třináct z pětadvaceti nebožtíků mělo lebku připomínající spíš mimozemské vetřelce než příslušníky lidské rasy. Přesně takovou, jak ji popisují staré legendy i některá novodobá svědectví o blízkých setkáních třetího druhu. Pět mladistvých se navíc pyšnilo zvláštním způsobem zdeformovanou čelistí.

Archeologové uznali, že jde o naprosto unikátní nález, ale rázně popřeli mimozemský původ

objevených koster. Zvláštní tvar lebek podle nich vznikl umělou deformací.

Ředitelka výzkumu Cristina Garcia Morenová k tomu pro média řekla:

„Lebeční deformace sloužila v mezoamerických kulturách k oddělení jedné společenské skupiny od další a také k rituálním účelům, to znamená například jako obřadní přechod do dospělosti. Společně s dentálními deformacemi ukazuje tento nález na promíchání tradic v oblasti dnešního severního Mexika. Předpokládá se, že změnou tvaru lebky procházeli tehdejší členové společnosti již v mládí a po nabytí správného tvaru byli uznáni dospělými. Většina pohřbených byli mladiství, je tedy zřejmé, že tuto tradici mnoho obyvatel nepřezilo.“

Ovšem vzápětí Morenová jedním dechem dodala, že všechno může být jinak. „V tomto případě nelze rozpoznat žádné sociální rozdíly, protože všechny hroby vykazují stejné vlastnosti. Ani jsme nebyli schopni zjistit, proč pouze jedna z 25 koster byla žena.“

Po tomto přiznání se nemohu zbavit jistých pochybností. Jestliže prodloužené lebky měly být znakem příslušníků privilegované skupiny, pak by jejich hroby měly být honosnější a mnohem bohatěji vybaveny než hroby společenské spodiny. Tak proč byli všichni pohřbeni stejně chudě? Až na pár korálků jsou pán i kmán zakopáni vedle sebe v kamenité půdě bez záhrobní výbavy, darů a obětín.

A nesedí ani řada dalších detailů. Například tvrzení, že „změnou tvaru lebky procházeli tehdejší členové společnosti již v mládí a po nabytí správného tvaru byli uznáni dospělými“.

Každý rodič ví, že napravit pubertákovi hlavu nelze. Ani bičem, natož silným obinadlem a dřevěnými deskami. Lebka na prahu dospělosti již tolik neroste, takže si jen stěží dovedu

představit, že by se mohla zvětšit o dvacet i třicet centimetrů. Stromeček se má ohýbat mladý a z hlavy je třeba udělat šišku, sotva adept na tuto ozdobu spatří světlo světa.

Královský rod Inků to věděl. Deformoval novorozencům hlavu ve zvláštním lisu, sotva se párkrát nadechli. K ještě nevyvinutým lebčkám byla pevně přivazována sada vypolstrovaných dřevěných destiček. Obvykle je spojovaly mechanické klouby umožňující prostor mezi deskami neustále zmenšovat. Nepřetržitý tlak a postupné utahování formy vytvořily po letech bolestivé procedury nezvykle podlouhlý tvar lebky. Jinde se používaly jakési dřevěné kleště. V Národním muzeu archeologie, antropologie a historie v Limě jsou vystaveny mumie dětí, které tuto kosmetickou operaci nepřežily. Jejich hlavy ale již nesou zjevné znaky dosažených změn. Vlnovitě stoupají od čela a spánků a nahoře se zužují do malého zaoblení. Někdy lze rozpoznat, jak se některá destička vtiskla více než ostatní do lebeční kosti a zanechala výrazný otisk. Mnozí z takto „upravovaných“ jedinců se ale jistě dočkali dospělosti.

V pouštní krajině poblíž proslulé planiny Nazca byly nalezeny lebky mužů, jejichž mozkovna je dokonce až tříkrát větší než bývá obvyklé. Celková délka dosahuje téměř půl metru.

Co asi stálo za dlouhé údobí utrpení? Byla to pouhá móda? Jak je možné, že vydržela tak dlouho a rozšířila se takřka po celém světě?

Inkové chtěli protahováním lebek svých dětí prokazovat jejich nebeský původ.

Měly se podobat nadřazeným bytostem se stejným tvarem hlavy. A zřejmě nebyli sami.

Legendy mnoha starověkých národů i mladších civilizací popisují bohy sestupující z nebes v létajících strojích. Vypadali jako lidé, ale měli mnohem užší a vyšší hlavu a mimo jiné i „hadí“, šikmo uložené oči.

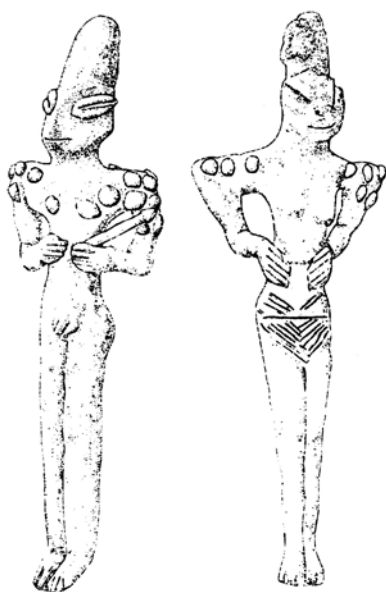
Staří Mayové přivazovali své děti k příčkám kolébky, aby jim zploštili čelo. Nebo bývaly hlavy novorozenců upevněny mezi dvě dřevěné destičky, takže se postupně zdeformovaly do protáhlé

podoby. Aby byl efekt plochého čela ještě výraznější, přišla někdy ke slovu sekerka a „upravila“ chrupavku u kořene nosu. Někdy se dokonce pokusili napodobit i šikmý tvar očí nebešťanů. „Ve velké oblibě byly mírně šilhavé oči. Rodiče se snažili vyvolat šilhavost svého dítěte tím, že mu pod nos zavěšovali drobné korálky,“ napsal antropolog Michael Coe z Yaleovy univerzity.

A tady narážíme na další problém. Nejpodivnější ze všech lebek na pohřebišti v Onavas má úzké, šikmo uložené oči, stejné, jaké nacházíme na soškách bohů z Blízkého východu a dalších lokalit. Není to deformace, ale přirozený tvar. Jak je to možné? A proč má právě tato lebka i zvláštní tvar čelisti? A opět ne díky umělému zásahu. Ten lze pozorovat jen na pěti mladistvých, kteří byli pohřbeni opodál.

Umělé úpravy na zubech byly a jsou poměrně časté v různých kulturách. Kdo se bál zubaře, nemohl u Mayů aspirovat na titul Fešák roku. Zuby se pilovaly do tvaru písmene T nebo do špičky. Není jasné, zda pacient dostával utišující prostředek, nebo se ke kráse musel protrpět. Olmékové si zuby černili a brousili. Na ostrově Bali se děti v pubertě ještě dnes musejí podrobit bolestivému zákroku, kdy jsou jim obroušeny špičáky, aby se z nich vymýtilo zvíře, a tak zkrotily svou hrubost a divokou povahu.

Ale v případě „mimozemšťanů“ z Onavas jde o něco jiného. Zdeformované nejsou zuby, ale dolní čelist. Násilím je změněna

I pět tisíc let staré sošky bohů z Blízkého východu mají protáhlé lebky a hadí, šikmo uložené oči.

Nejsou neobvykle vysoké zaoblené koruny egyptských faraonů ozvěnou stejného úsilí nelišit se od nebeských bytostí?

tak, aby vytvářela výrazný hranatý výstupek, který vyrůstá z brady dolů k hrudi.

První, co se mi vybavilo při pohledu na tuto neobvyklou úpravu, byly umělé bradky faraonů. A najednou jsem se nemohl zbavit neodbytné myšlenky, že obojí spolu opravdu souvisí.

Egyptští faraoni měli ve svém šatníku bezpočet oděvních součástí, o nichž historikové přesně vědí, co měly symbolizovat a proč a při jaké příležitosti je panovník nosil. V případě umělé bradky ale panuje dost nejasností. Odpověď se většinou scvrkává do je-

diného slova: náboženství. Jeden z nejuctívanějších egyptských bohů, pán podsvětí a soudce duší zemřelých Usir (Osiris), měl zelenou pleť a býval znázorňován s výraznou bradkou. Faraoni se mu chtěli podobat, a tak začali nosit stejnou. Proč si ale prostě nenechali narůst vlastní vousy? Co je vedlo k tomu, že si k bradě připevňovali umělou, často kovovou náhražku? Nosila ji dokonce i královna Hatšepsovet.

Nemohu se zbavit dojmu, že jsme oběti omylu a zřejmě jimi byli i samotní faraoni. Připustíme, že v dávné minulosti navštívily Egypt bytosti z vesmíru, jak ostatně naznačují četné starověké texty. Jednou z nich byl i bůh Usir. Jeho hlava měla několik desítek centimetrů vysokou protáhlou lebeční klenbu, zelenou tvář s úzkýma, šikmo uloženýma očima a z brady vystupovalo podlouhlé cosi. Netroufám si odhadnout, zda to byla přirozená podoba nebo něco umělého. Anebo možná obojí. Například pro člověka na nezvykle hranaté, dopředu vystrčené bradě seděla

maska, která umožňovala dýchat pozemský vzduch a která mohla mít vývod zavedený přímo do hrtanu, což samozřejmě nebylo přes ni vidět.

Je to šílený nápad?

Etnologické muzeum v Berlíně vlastní několik výjimečných dřevěných figur z Nové Guineje. Všechny představují humanoida s lidským tělem a vysokou lebkou se šikmými očima. Z tváře mu vyrůstá trubice, která ústí do jakéhosi límce pod hrdlem. Podobné artefakty vytvářely i civilizace starého Mexika.

Také západoafrické Dogony navštěvovaly mimozemské bytosti s extrémně protáhlou hlavou i bradou.

Jak si ve světle těchto okolností vysvětlit deformace dolních čelistí na kosterních nálezech v Onavas? Měly stejně jako uměle prodloužené hlavy připomínat pravou podobu bohů, kteří kdy si sestoupili na Zemi?

Potíž je v tom, že tak vysoko na severu nevíme o žádné civilizaci, která by mohla praktikovat takový obyčej. V okolí se nenašly pozůstatky osídlení, vlastně zde není ani stopy po lidech, kteří by tu žili před tisícem roků. Tak odkud se vzali nebožtíci, kteří jsou zde pohřbeni? Tohle nemohl být klasický hřbitov. I malá vesnice by potřebovala větší prostor pro uložení svých zemřelých. V hrobech by muselo ležet mnohem více žen a hlavně dospělých a starých jedinců, zatímco většina majitelů deformovaných lebek dosahovala stáří maximálně 16 roků. Ovšem s výjimkou té úžasné lebky Nefilim.

Na vlastní oči jsem viděl, fotil a natáčel nejméně tři desítky deformovaných lebek různých kultur a civilizací, převážně v zemích Jižní a Střední Ameriky, ale ani jedna nepůsobila tak přesvědčivě a tak mimozemsky jako ta ze Sonory.

Zpráva Cristiny Morenové se nezmiňuje, zda byl proveden test DNA, ani proč se zrovna tato lebka tak liší od ostatních. Je skutečně uměle upravena, nebo je to její přirozená podoba?

V žádném případě bych si nedovolil zpochybňovat závěry vědců, ale také vím, že nešvaru házet vše do jednoho pytle podlehnou občas i učené hlavy. Jestliže byly všechny ostatní protáhlé lebky záměrně deformovány, pak se k nim lehce a bez pochyb přiřadí i ta poslední. Ale co když zrovna tahle je pravá? Pokud ano, pak se musíme ptát, jak se ocitla mezi svými napodobeninami.

Jedno řešení se nabízí. Před tisíciletím působila v Mexiku skupina cizinců z hvězd. A nebylo to jistě poprvé. Svědčí o tom mýty Mayů, Toltéků i Aztéků. Hosté se – až na pár odlišností – podobali lidem a zřejmě měli bílou pleť. Když do země vtrhli španělští dobyvatelé, Aztékové je vítali jako bílé bohy, kteří se vrátili. Stejného vzpomínkového efektu využil v Peru i Francisco Pizarro.

Tentokrát se ale cosi zvrtno. Ostatní odletěli domů, jeden zůstal. Když zemřel, pohřbili ho zřejmě na místě, kde původně hosté přistáli a posléze opět vzlétli na oblohu. A spolu s ním, třeba ne hned, ale později, uložili do země i ty, kteří se

nebeskému učiteli snažili podobat svým vzhledem. Ke společnému pohřbu došlo snad proto, aby duše božího cizince necestovala sama.

Smyšlenka?

Pravděpodobně ano, ale jistá možnost, že to tak bylo, tady je. Sonara sousedí s Chihuahuou. Mezi indiány, kteří tuto severní oblast obývají, koluje pověst o bytostech, které po celá staletí sestupovaly z nebes, navštěvovaly odlehlé osamocené osady a spojovaly se s místními ženami. Potomci těchto nerovných svazků vypadali částečně jako lidé a částečně se podobali svým kosmickým předkům. Na Zemi žili do svých osmi let, než byli matkám odebráni a spolu se svými otci odletěli.

Zdržel se tatka-oplodňovatel tentokrát až do své smrti?

Jeskyně tisíce rakví

Filipíny tvoří více než sedm tisíc ostrovů. Obydlených je jen něco málo přes čtyři sta z nich. Největší je Luzon. Na jeho hornatém území v okolí Sagady se rozkládá osmý div světa. Z hlubokých úzkých údolí až do výše tisíce metrů se na strmých úbočích hor jako vertikály na plastické mapě linou úžasné rýžové terasy. Jejich celková délka dosahuje více než třiceti tisíc kilometrů, takže mnohonásobně předčí Čínskou zeď.

Igorotové, kteří zde od dávnověku žijí, vyprávějí, že terasy využívali jejich bohové Kabunyové k sestupování na Zemi. Et-nografové se domnívali, že je to jen obrazné pojmenování. Terasy prý svým stupňovitým uspořádáním přímo vyvolávají představu obřích schodů, které mohly sloužit nadpřirozeným bytostem k příchodu z nebes mezi smrtelníky.

Jenže domorodci svou legendu upřesňují podivuhodnými podrobnostmi: *„Kabunyové nebyli nějakými duchy či démony, neviditelným ztělesněním přírodních principů nebo ryze éterickými božstvy, ale naprosto reálnými tvory. Přišli ze vzdálených oblastí vesmíru. Jejich lodě nejprve zářily dlouho na obloze. Svit, který*

vydávaly, zastínil i nejjasnější hvězdy. Pak se Kabunyové začali snášet k Zemi. Sestoupili v nesčetných menších plavidlech, která měla tvar zploštělé koule. Místní lidé s údivem sledovali, jak postupně dosedají na největší terasy.“

Igorotové jsou původní obyvatelé této části Luzonu. Dělí se do šesti kulturně i jazykově rozdílných etnických skupin. O jejich technickém povědomí se dá úspěšně pochybovat, přesto do detailu přesně líčí kontakty svých předků s mimozemskými návštěvníky.

Výzkumy daly za pravdu jejich legendám. I když jsou mnohé terasy nesmírně úzké, některé svou plochou umožňují hladké přistání v jinak nesmírně členitém terénu. Ovšem jen tehdy, když se letící stroj snáší k zemi kolmo a nepotřebuje k dosedu dlouhou dráhu.

Kabunyové prý pobývali v této krajině po dobu 15 tisíc úplňků. Odlétali ke svým obřím mateřským lodím na obloze, mizeli v neznámu a zase se vraceli. Jednoho dne se jejich plavidla ztratila nadobro.

Igorotové čekali rovných tisíc úplňků. Vykonávali potřebné úkony, aby Kabunyům usnadnili návrat. Na největších terasách udržovali v noci neustále oheň, aby se dali i shora dobře rozpoznat. Marně. Na obloze svítila jen stálá nebeská tělesa. Lodě vesmírných bohů se již nikdy nevrátily.

Jednoduchým výpočtem zjistíme, že doba, kdy Kabunyové přilétávali na Luzon, trvala okolo 1050 let. Igorotové potom dalších asi 76 let čekali, což pozoruhodně přesně odpovídá době, kdy vymřou poslední pamětníci a v komunitě není nadále nikdo, kdo by spolehlivě rozeznal, co je pouhý mýtus a co zcela reálná vzpomínka. Ještě před časem tak neotřesitelné přesvědčení o existenci návštěvníků z hvězd se najednou řadí do kategorie „bylo nebylo“.

Vědci původně nechtěli věřit, že by tradice Igorotů sahaly až do tak vzdálené minulosti. Výzkum ovšem prokázal, že nejstarší z rýžových teras vznikly již před šesti tisíci roky. Kromě toho se objevily i další důkazy kontaktu s neznámou mimozemskou

Ve velké jeskyni je uloženo obrovské množství rakví. Kde hledat ty „pravé“, vědí jen zasvěcení.

civilizací. V jeskyních poblíž Sagady jsou ukryty desítky rakví s ostatky Kabunyů.

Polka Eva Krukowska o své výpravě do této oblasti napsala:

„Jednoho dne mne v Sagadě zaujala zvláštní dřevěná figura o výšce menší než 150 centimetrů. Její hlava byla zbavena vlasů, měla velmi malý, téměř nepatrný, lehce zploštělý nos a velmi úzké, pevně sevřené rty. ‚Kdo je to?‘ zeptala jsem se známého historika Constacia. ‚Humanoid, jeden z těch, kteří pobývali u předků zdejších kmenů,‘ odpověděl zcela vážně. ‚Zítra uvidíš hroby těchto cizinců z hvězd...‘“

Malá výprava vyrazila do hor brzo ráno.

„Na jednom ze skalních nedostupných ostrohů, upevněna v převisu vysoko nad propastí, visela podivná hrobka. Pod kovem potaženým baldachýnem ležela rakev. Jistě zde v tak zvláštním, zcela nepřístupném místě musel být pohřben někdo velmi významný.

To hlavní nás ale teprve čekalo. Za dalším výběžkem se před námi vynořila úzká skalní štěrbin a v ní neobyčejný hřbitov. Po celé ploše ohromné jeskyně stály malé rakve seřazené na kmenech

obrovských stromů. Každá z nich měla drobné úchytky, s jejichž pomocí se víko dalo poněkud vysunout. Podívala jsem se přes škvíru do jedné z rakví a překvapilo mě, co jsem v ní viděla. Spatřila jsem jakousi netypickou kostru. Její lebka se zcela lišila od lidských a navíc všude okolo ní byly nyní již notně zrezivělé zvláštní předměty, které jsem nedokázala identifikovat.“

Mumie z Marsu

Krajinu v okolí Arrapahys prozářil jasný záblesk. Za ohlušujícího rachotu se vysoko nad obzorem vynořilo malé oválné těleso. Jeho povrch rudě žhnul a zanechával na pozadí chmurných mraků ohnivou stopu. Vzduch okolo se zbarvil kouřem. Objekt se řítíl šikmo dolů a pak prudce udeřil o zemi. Následující výbuch vytrhl z těla planety masu hlíny a kamení. Záhadné cosi zůstalo ležet na dně čerstvé díry. Jeho povrch záhy zchladl a pokryl se silnou vrstvou prachu. Jak plynul čas, nános mohutněl a tuhnul.

Ve druhé polovině 19. století tuto oblast zkoumali dva muži – bohatý statkář John Paxton a geolog Michael Davis. Poblíž James Peak, asi 50 kilometrů od Denveru, vykopali zčernalý kus hmoty. Povrch brázdily šrámy a díry, zřejmě od nárazů dalších vesmírných těles, některá místa byla ohořelá nebo žárem úplně spečená. První odhad, že jde o meteorit, se ukázal mylný. Ono záhadné cosi bylo zjevně vyrobeno uměle. Při bližším ohledání se podařilo otevřít svrchní obal. Zevnitř se vyvalil oblak dýmu, tedy přesněji řečeno s hlasitým pískotem unikal do žluta zbarvený plyn. Poté, co zvětšili otvor, vnikli oba muži do tělesa. V horní části našli malou amforu z bílého kovu. Její povrch zdobily zvláštní kresby a především velké množství provrtaných otvůrků. Vypadaly jako průduchy zajišťující vzduch něčemu nebo někomu uvězněnému uvnitř. Nádobu byla ale zcela prázdná. Zklamání po chvíli vystřídal úžas. Na dně tělesa pod těžkým kovovým příkrovem leželo mumifikované tělo ovinuté sádrovým záballem.

Tajemná bytost měřila sotva metr dvacet. Její bezvlasá hlava měla tvar trojúhelníku. Později se ukázalo, že povrch lebky byl lehce ožehnutý, takže se nedalo určit, zda byla hlava přirozeně holá, nebo vlasy shořely, jestli se tak stalo při nějaké havárii, když tvor ještě žil, či až při manipulaci s jeho tělem. Z čela ústila jakási ulomená trubička nebo hadice. Oči byly vyňaty a nahrazeny sádrovými vycpávkami. Velmi malá ústa měla pouze pět zubů – dva nahoře, tři dole. Pokožka překvapovala žlutočervenou barvou. Delší ruce (sahaly až do půli stehen) měly pět prstů. Prsteníček byl o hodně kratší, skoro jako zakrslý. Lidé, kteří se setkali s obdobnými malými tvory z kosmu, obvykle tvrdí, že mají jen čtyři prsty. Ruka mumie na první pohled budila tento dojem.

Vedle mumie se nacházel disk s vyobrazením Slunce a jeho oběžnic. Mars byl výrazně větší než ostatní planety, což podle mínění nálezců naznačovalo, že záhadný tvor byl obyvatelem Marsu. Po důkladnějším ohledání objevili ještě další kovové nádobky s neznámou žlutou hmotou.

Zprávu o fantastickém objevu jako první zveřejnil v červnu roku 1864 deník *Le Pays*. O něco později ji zařadil do svého vydání seriózní měsíčník *L'Anne scientifique*. Tato skutečná lahůdka na švédském stole nerozluštěných záhad ovšem v soudném čtenáři zanechává pachut' pochybnosti. Nepodlehly redakce svůdnému pokušení zvýšit náklad pomocí vymyšlené senzace?

Když jsem se tímto podivným případem zabýval v knize Neuvěřitelné skutečnosti, měl jsem k dispozici jen kusé informace a materiál francouzského badatele Roberta Charrouxe. Nedávno se mi podařilo dostat se k původním pramenům. Jejich autorem byl vědec, editor několika odborných časopisů a spisovatel François Henri Peudefer. Za své zásluhy na poli vědy byl jmenován Rytířem Čestné legie a později byla jeho jménem označena i jedna z francouzských vědeckých cen. Objev tajemné mumie popsal v útlém svazku s názvem *Obyvatel Marsu* a snad z obavy, že ztratí renomé a vystaví se posměchu, podepsal ho jako Henri de Parville. O reputaci nepřišel, ani když se časem zjistilo, kdo